

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเปรียบเทียบความคงทนเกี่ยวกับความเข้าใจคำศัพท์จากการอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยของเสนอตามลำดับดังนี้

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจ

2.1.1.1 ความหมายของความเข้าใจ

2.1.1.2 ระดับความเข้าใจ

2.1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์

2.1.2.1 ความหมายของคำศัพท์

2.1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์

2.1.3.1 ความหมายของหนังสือพิมพ์

2.1.3.2 รูปแบบของการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์

2.1.3.3 โครงสร้างการพาตีหัวข่าวภาษาอังกฤษ

2.1.3.4 หลักการอ่านหนังสือพิมพ์

2.1.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคงทน

2.1.4.1 ความหมายของความคงทน

2.1.4.2 ทฤษฎีของความคงทน

2.1.4.3 การวัดความคงทนของการจำและการลืม

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2.1 งานวิจัยภายในประเทศ

2.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจ

2.1.1.1 ความหมายของความเข้าใจ

Sanders และ Burmeister (1978) อธิบายว่า "ความเข้าใจ หมายถึง ระดับความเข้าใจที่สัมพันธ์กันกับระดับความรู้ - ความจำ ซึ่งแสดงออกมาทางความคิดที่จะตอบสนองต่อสิ่งที่อ่าน"

Perfetti (1977) กล่าวว่า "ความเข้าใจ หมายถึงความคิดที่ถูกบังคับโดยตัวเขียนหรือตัวพิมพ์"

ความเข้าใจ หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านใช้กระบวนการความรู้ความเข้าใจ ทั้งจิตใต้สำนึก และจิตไร้สำนึก เพื่อที่จะหาวิธีการซึ่งผู้ประพันธ์ได้แสดงความคิดเอาไว้ ผู้อ่านใช้ความคิดทั้งการอนุมานและอุปมาน ตลอดทั้งการแยก การรวมความคิดเพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลบางส่วนและทั้งหมด การลำดับขั้นตอน การเปรียบเทียบและการขัดแย้ง รวมทั้งการสรุปความที่ผู้เขียนได้แสดงความคิดเห็นไว้ในสิ่งที่เขาเขียนนั้น (Cullough, 1968) นอกจากนี้ Cleland (1965) ได้อธิบายไว้ว่า ความเข้าใจ หมายถึง กระบวนการทางจิตใจที่ใช้เป็นหลักฐานระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนซึ่ง มีกระบวนการอยู่ 5 ประการ คือ

1. การรับรู้และการระลึกได้ในการตอบสนองต่อคำต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง
2. การรับรู้โดยการเชื่อมโยงความใหม่กับประสบการณ์เก่าของผู้อ่าน
3. การสรุปความโดยการรวบรวมข้อมูลให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ในการอ่าน
4. การประเมินความรู้และมโนคติที่ได้พบจากการอ่าน โดยการใช้เหตุผล
5. การประยุกต์ใช้ความคิดให้เกิดประโยชน์

Guiford (1959) กล่าวว่า "ความเข้าใจ หมายถึง ส่วนประกอบทางปัญญา ที่ต่อเนื่องกันอย่างเป็นระบบ เช่น ความรู้ ความเข้าใจ ความจำ การวิเคราะห์ การรวบรวมแนวความคิดที่นำมาใช้ในการอ่าน"

จากความหมายต่าง ๆ ของนักการศึกษาที่กล่าวมาแล้ว พอจะสรุปความหมายของความเข้าใจได้ว่า หมายถึงกระบวนการทางความคิดของมนุษย์โดยอาศัยความรู้ ความเข้าใจ ความจำ วิธีการคิด การรับรู้ การประเมินและเจตคติอย่างต่อเนื่องในอันที่จะตอบสนองการรับรู้ในสิ่งต่าง ๆ ถ้าเรานำความเข้าใจมาใช้กับทักษะการอ่านเราก็เรียกว่า

การอ่านเพื่อความเข้าใจซึ่งเป็นเป้าหมายที่สำคัญยิ่งของการอ่าน ผู้อ่านต้องใช้ความรู้ความเข้าใจในการถอดความหมายของคำออกจากรหัสหรือสัญลักษณ์ที่เขียนเอาไว้จึงจะสามารถแปลงความหมายออกมาในรูปของความเข้าใจในการอ่านได้ ซึ่งความเข้าใจในการอ่านนั้นมีหลายระดับด้วยกัน เริ่มจากความเข้าใจตามตัวอักษร ความเข้าใจในการตีความ และความเข้าใจในการวิเคราะห์วิจารณ์ เป็นต้น

2.1.1.2 ระดับของความเข้าใจ

Hittleman (1978) ได้แบ่งระดับของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

1. ความเข้าใจระดับตามตัวอักษร (Literal Comprehension) ผู้อ่านสามารถอ่านแล้วเข้าใจได้อย่างชัดเจน ซึ่งเป็นผลมาจากความสามารถในการรับรู้ เข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ เข้าใจการใช้ภาษาและความเกี่ยวพันระหว่างคำต่าง ๆ ในประโยค ผู้อ่านสามารถรวบรวมความรู้เกี่ยวกับรายละเอียดได้จากข้อเท็จจริงต่าง ๆ เช่น วันเวลา สถานที่ บุคคล และเหตุการณ์ที่ปรากฏอยู่ในเนื้อหานั้น ๆ ส่วนความคิดต่าง ๆ นั้นผู้อ่านสามารถหาได้จากตอนต่าง ๆ ของข้อความ เช่น ใจความสำคัญของเรื่อง ลำดับเวลาของเหตุการณ์และกระบวนการต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในเนื้อหาที่อ่าน ซึ่งเข้าใจในระดับนี้ถือว่าเป็นความเข้าใจขั้นพื้นฐานของการอ่าน

2. ความเข้าใจระดับการตีความ (Interpretative Comprehension) ผู้อ่านต้องเรียนรู้วิธีการตีความหมายจากการอ่าน เป็นการตีความจากรูปประโยคหรือคำที่ใช้ในเนื้อหา เพราะผู้เขียนไม่ได้ระบุไว้อย่างชัดเจน แต่กล่าวเป็นนัย ๆ ดังนั้นผู้อ่านต้องใช้ความสามารถในการตีความหมายให้ได้ ทั้งนี้อาศัยประสบการณ์และความรู้จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ มาสนับสนุน เนื้อหาประเภทตีความนี้จะพบมากในการอ่านคำประพันธ์ เพราะผู้เขียนมักจะเขียนตามจะประสงค์หรืออารมณ์ของตนเอง มักใช้ภาษาอุปมาอุปไมยในการเปรียบเทียบ จำเป็นที่ผู้อ่านจะต้องเข้าใจว่าสิ่งที่ผู้เขียนใช้ในการเปรียบเทียบกับสองสิ่งนั้นมีความหมายอย่างไร เป็นต้น

3. ความเข้าใจระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Comprehension) เป็นความเข้าใจที่ต้องการอ่านระดับสูง ผู้อ่านต้องมีความรู้ด้านการนำไปใช้ การประเมินการวิเคราะห์และการสังเคราะห์เนื้อหาที่อ่าน จึงจะสามารถเข้าใจเนื้อหาที่อ่านได้ การเปิดโอกาสให้ผู้อ่านแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน จะเป็นการฝึกให้ผู้อ่านรู้จักวิเคราะห์วิจารณ์ด้วย

Thorndike (1973) ได้สรุประดับความสามารถในการอ่านตามลักษณะของ
ความเข้าใจไว้ดังนี้

1. ความเข้าใจระดับตัวอักษร (Literal Comprehension)
 - 1.1 ระบุใจความสำคัญได้ (Main Idea)
 - 1.2 บอกรายละเอียดได้ (Supporting Details)
 - 1.3 ลำดับความได้ (Sequence)
 - 1.4 ปฏิบัติตามคำแนะนำได้ (Directions)
 - 1.5 บอกเหตุ - ผลได้ (Cause - Effect)
2. ความเข้าใจระดับการตีความ (Interpretative Comprehension)
 - 2.1 ทำนายผลลัพธ์ที่จะออกมาได้ (Predicting Outcome)
 - 2.2 สรุปความได้ (Making Conclusion)
 - 2.3 สรุปลงความเห็นหรือถ่ายโอนได้ (Generalization)
 - 2.4 รู้และเข้าใจจุดประสงค์ของผู้แต่ง (Author's Purposes)
 - 2.5 บอกความหมายภาษาอุปมาอุปไมยได้ (Figurative Language)

จากการแบ่งระดับความเข้าใจของนักการศึกษาดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า
ความเข้าใจมีหลายระดับ ตั้งแต่ความเข้าใจระดับตามตัวอักษร ความเข้าใจระดับการ
ตีความ จนกระทั่งถึงความเข้าใจระดับวิเคราะห์ วิจัย สำหรับงานวิจัยนี้ต้องใช้ความ
สามารถด้านความเข้าใจทุกระดับ

2.1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์

2.1.2.1 ความหมายของคำศัพท์

Burron Claybaugh (1972) ให้ความหมายของศัพท์ว่าทุก ๆ ข้อความที่อ่าน
ประกอบไปด้วยความหมายอย่างน้อยที่สุด 3 อย่างคือ

1. ความหมายตามตัวหนังสือเฉพาะคำ (Lexical Meaning)
2. ความหมายตามโครงสร้าง (Structural Meaning)
3. ความหมายตามข้อความที่ใช้ (Contextual Meaning)

นักการศึกษา ลิงเวียนและคณะ (2521) ได้กล่าวว่า ศัพท์คำหนึ่ง ๆ มีความ
หมายที่แฝงอยู่ 4 ด้วยกันคือ

1. ความหมายตามพจนานุกรม (Lexical Meaning) ได้แก่ ความหมายตามพจนานุกรมกำหนดไว้

2. ความหมายทางไวยากรณ์ (Morphological Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำศัพท์ที่เมื่ออยู่ตามลำพังโดด ๆ จะเดาความหมายได้ยาก เมื่อไปต่อท้ายคำนามบางจำพวกจึงจะได้ความหมายที่สมบูรณ์ เช่น

จะได้ความหมายเป็นพหูพจน์ คือนอกให้ทราบว่ามีจำนวน "มากกว่าหนึ่ง" ถ้าไปต่อท้ายกริยา เช่น walk ในประโยค She walks home จะให้ความหมายว่าการกระทำนั้นได้กระทำอยู่เป็นปกติวิสัย หรือทำอยู่เป็นประจำ เป็นต้น

3. ความหมายจากการเรียงคำ (Syntactic Meaning) ได้แก่ ความหมายที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปแล้ว แต่การเรียงลำดับคำ เช่น boathouse แตกต่างไปจาก houseboat หรือ Is she going home? แตกต่างจาก She is going home. เป็นต้น

4. ความหมายตามเสียงขึ้นลง (Intonation Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำที่เปลี่ยนไปตามเสียงขึ้นลงที่ผู้พูดเปล่งออกมา ไม่ว่าจะเป็นเสียงที่มีพยางค์เดียวหรือมากกว่า เช่น Fire กับ Fire คำแรกเป็นการบอกเล่าที่อาจทำให้ผู้ฟังตกใจมากกว่าหรือน้อยใจ แล้วแต่น้ำหนักของเสียงที่เปล่งออกมา ส่วนคำหลังเป็นคำถามที่ไม่แน่ใจจากผู้ฟัง นอกจากนี้ยังกล่าวถึงการแบ่งคำศัพท์ว่า นิยมแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ

1. คำศัพท์ที่เรียนเพื่อรู้ (Passive Vocabulary) ได้แก่ คำศัพท์ที่เรามุ่งให้เรียนเพียงแต่รู้จัก เข้าใจความหมายเมื่อเห็นหรือเมื่อได้ยินใครพูด ไม่จำเป็นต้องสามารถนำไปแต่งประโยคได้

2. คำศัพท์ที่เรียนเพื่อใช้ (Active Vocabulary) ได้แก่ คำศัพท์ที่เราให้นักเรียนไม่เพียงแต่รู้จักและเข้าใจความหมายนั้น หากยังมุ่งให้นักเรียนนำไปใช้พูด เขียนหรือแต่งประโยคได้

Holley (1972) มีความเห็นว่า นักเรียนจะเรียนรู้คำศัพท์ได้ดีถ้าคำศัพท์นั้นอยู่ในประโยคและเนื้อหาที่ง่าย ๆ เพราะประโยค ข้อความหรือเนื้อหาเหล่านั้นจะเป็นเครื่องมือช่วยในการเดาความหมายของศัพท์ เช่นเดียวกับที่ Baker (1973) ซึ่งมีความเห็นว่าเราสามารถจะเรียนรู้คำศัพท์ที่คุ้นเคยมาก่อนได้จากบริบท (Context) โดยการเชื่อมโยงคำนั้นกับความหมายของคำอื่น ๆ ที่อยู่ใกล้เคียง

จากความหมายของคำศัพท์ที่นักการศึกษากล่าวไว้แล้วข้างต้น พอสรุปได้ว่า คำศัพท์แต่ละคำมีความหมายหลายอย่าง ความหมายที่ใช้กันบ่อย ๆ นับว่าเป็นความหมายพื้นฐาน (Basic Meaning) หรือบางครั้งความหมายที่เคยให้มาก่อนถือว่าเป็นความหมายพื้นฐานเพราะความหมายอื่น ๆ ลืมเนื่องมาจากความหมายเดิม สถานการณ์ที่ใช้จะบ่งถึง ความหมายที่ถูกต้องและแน่นอนเพียงความหมายใดความหมายหนึ่ง ทั้งนี้เพราะคำประกอบ ด้วยเสียงที่ชุมชนเดียวกันกำหนดขึ้น เพื่อใช้ในสถานการณ์ที่เข้าใจร่วมกันเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ เกิดการสนองอย่างเดียวกันสำหรับผู้ฟังที่อยู่ในชุมชนเดียวกัน

2.1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์

2.1.3.1 ความหมายของหนังสือพิมพ์

คณะกรรมการกลุ่มผู้ผลิตเอกสารชุดวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ได้ให้ความหมายของหนังสือพิมพ์ไว้ว่า

"หนังสือพิมพ์" คือ สิ่งพิมพ์ที่มีขนาดใหญ่ประมาณ 15x12 นิ้ว หรือมีขนาดเล็ก ที่เรียกว่า Tabloid ซึ่งมีลักษณะเป็นแผ่นพับ ไม่ได้เป็นเล่ม แบ่งเป็นคอลัมน์ได้ตามความ เหมาะสม ปกติแบ่งเป็น 5-10 คอลัมน์ มีกำหนดออกในระยะเวลาที่แน่นอน มีวัตถุประสงค์ หลักเพื่อแจ้งข่าวสาร ให้ความบันเทิง ประกาศ แจ้งความและโฆษณา

หนังสือพิมพ์ในฐานะสื่อมวลชนมีหน้าที่เฝ้าดูและวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาล เป็นปากเสียงของประชาชน เป็นตัวเชื่อมสถาบันต่าง ๆ ภายในชาติ ให้ความรู้ตลอดจน ถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมจากคนรุ่นเก่าไปสู่คนรุ่นใหม่ เนื้อหาของหนังสือพิมพ์มักเป็นข่าว สด บทบรรณาธิการ บทความ (article) ส่วนภาษาที่ใช้ในหนังสือพิมพ์เป็นภาษาที่มี กฎเกณฑ์พิเศษ แตกต่างจากภาษาธรรมดาที่ใช้ในหนังสือวิชาการโดยทั่ว ๆ ไป

2.1.3.2 รูปแบบของการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์

คณะกรรมการกลุ่มผู้ผลิตเอกสารชุดวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ได้กล่าวถึงรูปแบบของการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ไว้ว่า การเสนอข่าวหนังสือพิมพ์เป็นการเสนอเรื่องอย่างกะทัดรัด ได้ใจความที่สมบูรณ์ในแต่ละ เรื่องของข่าว การอ่านข่าวควรอ่านให้ตลอดพร้อมทั้งตอบคำถามในใจไปด้วยว่า

เป็นเรื่องอะไร มีใครเกี่ยวข้องในข่าว

ข่าวนั้นเกิดขึ้นเมื่อใด ที่ใด

ข่าวนั้นเกิดขึ้นอย่างไร เกิดจากสาเหตุอะไร

ถ้าอ่านแล้วยังไม่เข้าใจในเนื้อหาของข่าวอย่างถ่องแท้ ก็ควรอ่านซ้ำอีกครั้ง
รูปแบบการเสนอข่าวหนังสือพิมพ์เต็มรูป โดยทั่วไปประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

1. การพาดหัวข่าว ซึ่งเรียกว่า **Headline**
2. การนำเสนอข่าว ซึ่งเรียกว่า **Lead** หรือ **Main Idea**
3. รายละเอียดของเรื่อง ซึ่งเรียกว่า **Story**

ลักษณะของ Headline โดยทั่วไปจะเขียนเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ (Sentence fragment) คือมี Subject และ Verbal แต่ขาด Verb,

Headline ส่วนมากนิยมเขียนเป็น Sentence fragment เพื่อความกระชับและประหยัดเนื้อที่ไม่ถือว่าผิดไวยากรณ์ (Verbals มี 3 ชนิดคือ Infinitive, Participle และ Gerund)

ลักษณะของ Lead Main Idea จะเป็นเค้าเรื่องย่อ (Summary) ที่สุดเท่าที่จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจใจความสำคัญของเรื่องทั้งหมด มักจะพิมพ์เป็นตัวหนาว่าตัวพิมพ์ที่เป็นรายละเอียดของเรื่อง (Story) อย่างเห็นได้ชัด

คุณค่าของ Lead

Lead นอกจากจะเป็นประโยชน์ในการสรุปเรื่องทั้งหมดแล้วยังอาจช่วยขยายความของ **Headline** ให้เป็นที่เข้าใจด้วย เพราะบางครั้ง **Headline** อาจจะสั้นเกินไปหรือใช้คำย่อซึ่งผู้อ่านไม่คุ้นเคย คำเฉพาะนั้นอาจไม่เข้าใจ นอกจากนี้ **Lead** ยังช่วยให้ผู้อ่านได้ใช้ดุลยพินิจว่าเรื่องนั้น ๆ มีความน่าสนใจพอที่จะเสียเวลาอ่านรายละเอียดของข่าวหรือไม่ ในกรณีที่ไม่มี **Lead** ในข่าว ผู้อ่านอาจถือวรรคแรก (First paragraph) เป็น **Lead** ได้

หมายเหตุ เพราะผู้เขียนข่าวก็มักจะสรุปเรื่องหรือเขียน **Highlight** ไว้ในวรรคแรกนั่นเอง

ลักษณะของ Story คือรายละเอียดทั้งหมดที่ผู้เขียนข่าวนำเสนอตามปกติ จะใช้ตัวพิมพ์ขนาดเล็กกว่า เพื่อจุข้อความรายละเอียดได้มาก

Story จะมีลักษณะเป็นวรรค ๆ (paragraph) ผู้อ่านที่ไม่สนใจเก็บรายละเอียดสามารถอ่านแบบข้าม ๆ ไป (Skim and scan) ได้ ทั้งนี้ผู้อ่านต้องมีความสามารถในการอ่านเร็วพอสมควร และควรอ่านวรรคสุดท้ายซึ่งอาจมีใจความสำคัญที่แตกต่างออกไปและน่าสนใจด้วย

2.1.3.3 โครงสร้างการพาดหัวข่าวภาษาอังกฤษ

คณะกรรมการกลุ่มผู้ผลิตเอกสารชุดวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ได้กล่าวถึง โครงสร้างการพาดหัวข่าวภาษาอังกฤษพอสรุปได้ดังนี้

พาดหัวข่าวภาษาอังกฤษ ไม่ใช่เครื่องหมายที่บอกว่าจะประโยค (.) เครื่องหมายที่ใช้บ้างคือเครื่องหมายคำถาม (?) เครื่องหมายตกใจ (!) นอกจากนี้คำ a, an และ the ก็ไม่ต้องเติมลงไป รูปแบบของการเรียงคำแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

ก. นามวลี เป็นโครงสร้างแบบที่ใช้กันมากที่สุด

มีหลายรูปแบบดังนี้ (ตัวอย่างทั้งหมดมาจาก The Bangkok Post)

1. N+V-ing P

เช่น

Exports gaining speed

IFCT seeking yen loan in Japan

2. N+V-ed P

Verb'ed P เป็นรูปที่ตัดมาจากกริยารูปกรรมวาจา ซึ่งบอกกว่าประธานเป็นผู้รับผลของการกระทำ เช่น

Thai held in Malasia

Govt troop encircled

3. N+Pre. P

เช่น

Major cuts in budget

Arms catch in Songkhla

4. N+ to V. P

เป็นรูปที่ตัดมาจากรูปเต็ม is (am, are) to Verb ซึ่งบอกกว่าเหตุการณ์จะเกิดขึ้น เช่น

Cement export to begin this month

หมายเหตุ

- N หมายถึง คำนามที่เป็นคำที่สำคัญที่สุดของวลี
 V-ing P หมายถึง เป็นคำที่บอกกว่าวลีนี้พูดถึงเรื่องอะไร
 V-ed P หมายถึง Present participial phrase
 to V.P หมายถึง Infinitive Phrase
 Prep.P หมายถึง Prepositional Phrase

ข. ประโยคเดี่ยว โครงสร้างของประโยคเดี่ยวประกอบด้วยภาคประธาน 1 ภาค และภาคแสดง 1 ภาค ลักษณะของประโยคต่างจากภาคเขียนธรรมชาติคือกริยาของประโยค จะให้ในรูปปัจจุบันกาล (Present Tense) เสมอ a, an, the และ 's อาจจะมีหรือไม่มีก็ได้ เมื่อจบประโยคไม่ต้องมีเครื่องหมายจบประโยค (.) เช่น

Hopes collapse for Kampuchean united front

Son Sann Ma Lose Thai backing

ค. รูปประโยคที่ตัดคำพูดมาลง ซึ่งมี 5 แบบ ได้แก่

Borg - "I'll quit after Wimbledon"

Brog : "I'll quit after Wimbledon"

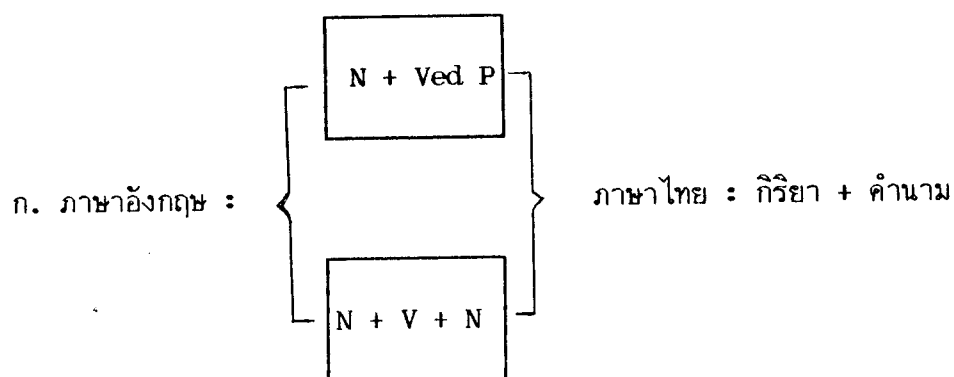
"I'll quit after Wimbledon" - Brog

"I'll quit after Wimbledon" , Brog

"I'll quit after Wimbledon" , says Brog

เครื่องหมายคำพูด (" ") อาจตัดออกไปได้

การแปลหัวข้อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ผู้แปลไม่จำเป็นต้องนำโครงสร้างของหัวข้อในต้นฉบับแปล เพียงแต่จับความหมายว่า ใคร ทำอะไร จากหัวข้อต้นฉบับแล้วนำมาถ่ายทอดโดยใช้โครงสร้างของหัวข้อของภาษาฉบับแปล ต่อไปนี้เป็นการเปรียบเทียบโครงสร้างของหัวข้อภาษาอังกฤษภาษาไทย พร้อมด้วยตัวอย่างเพื่อใช้เป็นแนวทางในการแปล

เช่น Border Police Placed on full alert

สั่งเตรียมพร้อมตำรวจชายแดนเต็มอัตราศึก

Gas price increased 11 satang per litre

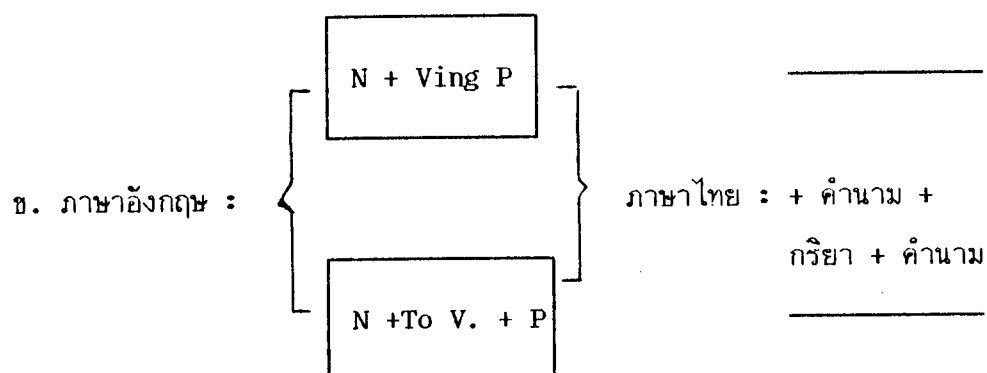
พิจารณาราคาน้ำมันขึ้นลิตรละ 11 สตางค์

Forcer gets 14 years

ให้จำคุกนักทำเบงค์ปลอม 14 ปี

University entrance dates announced

ประกาศกำหนดวันสอบเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว

Japan Willing to buy more rice

ญี่ปุ่นจะซื้อข้าวเพิ่ม

8 robbers attacking gem store - - killing a cop

8 โจรบุกปล้นร้านเพชร ยิงตำรวจตายหนึ่ง

Kukrit to return to politics

คึกฤทธิ์จะกลับเข้าเล่นการเมืองอีก

ค. ภาษาอังกฤษ :

N + V + N

ภาษาไทย : คำนาม + กริยา
+ คำนาม

Planter millers laud guvtis sugar decision

ชาวไร่อ้อย เจ้าของโรงงานน้ำตาลพอใจนโยบายน้ำตาลของรัฐบาล

Meteorology warm of rain, wild sea and strong wind

อุตุนิยมวิทยาว่าฝนตก, คลื่นลมแรง

Dockyard , workers stage work halt

คณงานกรรมอันับร้อยไม่ยอมเข้าทำงาน

ง. ภาษาไทย : $\left\{ \begin{array}{l} \text{ว่า} \\ \text{คาดว่า + ประโยค : N+} \\ \text{ว่ากันว่า} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{Expected} \\ \text{said + To V.} \\ \text{believed} \end{array} \right.$

คาดว่าราคาทองจะเริ่มลด

Gold prices expected to go down

คาดว่าการค้าในปี 1982 จะเลวลง

1982 trade expected to be warsen

ว่าวัยรุ่น 18 ปี ไม่เหมาะจะเป็นตำรวจ

Teenagers of 18 considered not good a policemen

2.1.3.4 หลักการอ่านหนังสือพิมพ์

วิสิทธิ์ จินตวงศ์ ได้เสนอแนะวิธีการอ่านหนังสือพิมพ์ไว้ ดังนี้

การอ่านหนังสือพิมพ์แตกต่างจากการอ่านหนังสือประเภทตำรา เพราะหนังสือพิมพ์เสนอเรื่องราวที่เกิดขึ้นในปัจจุบันเป็นส่วนใหญ่ ในการอ่านหนังสือพิมพ์ควรพิจารณาส่วนต่าง ๆ ควบคู่ไปด้วย ได้แก่ การพาดหัวข่าว ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่สุดของหนังสือพิมพ์ หัวข่าวในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง ๆ มีหลายหัวข่าว แต่หัวข่าวที่สำคัญที่สุดจะต้องพิมพ์ด้วยตัวอักษรที่โตกว่าและมักตีพิมพ์ในคอลัมน์ขวาสุด (แต่บางฉบับอาจใช้คอลัมน์ซ้ายสุด) ข่าวที่สำคัญรองลงมา มักอยู่ในคอลัมน์กลาง ๆ

ภาพประกอบข่าว บางคนเรียกว่า ภาพข่าว เพราะภาพประกอบข่าวก็เป็นข่าวเหมือนกัน การอ่านข่าวเพื่อให้ได้รสและความประทับใจและเข้าใจในข่าวอย่างถ่องแท้ก่อนอ่านเนื้อข่าวควรดูภาพประกอบข่าวด้วย

บทนำ หรือบทบรรณาธิการ (หรืออาจเรียกชื่ออื่นในบางฉบับ) เป็นบทความที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข่าว โดยบรรณาธิการเป็นผู้เขียน หรือเป็นข้อเขียนของผู้อ่านบทความก็ได้ เพื่อแสดงความคิดเห็นในเรื่องทั่ว ๆ ไป หรือเกี่ยวกับข่าวสำคัญ ๆ ในระยะสั้น

คอลัมน์ประจำ คอลัมน์นี้จะไม่เขียนเป็นแบบข่าวแต่เป็นบทความซึ่งเสนอข้อเท็จจริง ความคิดเห็นหรือคำวิจารณ์ เป็นคอลัมน์ข่าวเกี่ยวกับผู้อ่านทุกสาขาวิชา เช่น การเมือง การคลัง กีฬา ข้อเสนอแนะในการวางตัว อาหาร สารคดี เรื่องสั้น ฯลฯ

จากข้อเสนอแนะข้างต้นพอสรุปได้ว่า ผู้อ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ควรพิจารณาส่วนประกอบต่าง ๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อความเข้าใจในเนื้อหาข่าวอย่างถูกต้อง

2.1.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคงทน

2.1.4.1 ความหมายของความคงทน

Adams (1976) กล่าวว่า ความคงทนในการจำ (Retention) คือ การคงไว้ ซึ่งผลการเรียนหรือความสามารถที่จะระลึกได้ต่อสิ่งเร้าที่เคยเรียน หรือเคยมี

ประสบการณ์การรับรู้มาแล้ว หลังจากทั้งระยะไว้ระยะเวลานึง

ความคงทนในการจำ (Learning Retention) (อ้างในสายรุ้ง, 2533) ได้ให้ความหมายไว้ว่า คือการคงไว้ซึ่งผลการเรียนหรือความสามารถที่จะระลึกได้ต่อสิ่งเร้าที่เคยเรียนมาแล้ว หรือเคยมีประสบการณ์การรับรู้มาแล้วหลังจากที่ได้ทั้งระยะไว้ระยะหนึ่ง

จากความหมายที่นักการศึกษากล่าวไว้ข้างต้น พอสรุปได้ว่า ความคงทนในการจำ หมายถึง ความรู้ที่นักเรียนสามารถคงสภาพไว้ได้เมื่อเวลาผ่านไปหลังจากการเรียนรู้มาแล้ว หลังจากที่ได้ทั้งระยะไว้ระยะหนึ่ง

2.1.4.2 ทฤษฎีความคงทน

Atkinson และ Shiffrin (อ้างถึงในสันทัศน์, 2534) ได้สร้างทฤษฎีความจำเพื่ออธิบายกระบวนการต่าง ๆ ใน Short Term Memory (STM) และ Long Term Memory (LTM) มีชื่อเรียกว่า ทฤษฎีความจำสองกระบวนการ (Two Process Theory of Memory) มีใจความว่า STM ต้องรับการทบทวนอยู่ตลอดเวลา มิฉะนั้นความจำสิ่งนั้นก็สลายตัวไปอย่างรวดเร็ว และสิ่งใดก็ตาม ถ้าอยู่ใน STM เป็นระยะเวลายาวนาน สิ่งนั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวอยู่ใน LTM ถ้าเราจำสิ่งใดไว้ใน LTM นานจนกระทั่งมีสภาพเป็นความจำที่คงทนถาวร นั่นคือความคงทนในการจำนั่นเอง

Gagne (1970) ได้อธิบายขั้นตอนของกระบวนการการเรียนรู้และการจดจำไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นจูงใจ (Motivative Phase) เป็นการชักจูงให้ผู้เรียนเกิดการอยากเรียนรู้
2. ขั้นสร้างความเข้าใจ (Apprehension Phase) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจสถานการณ์ที่เป็นสิ่งเร้า
3. ขั้นเรียนรู้ (Acquisition Phase) ขั้นนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดเป็นความสามารถอย่างใหม่ขึ้นมา
4. ขั้นเก็บไว้ในความจำ (Storage Phase) คือ การนำเอาสิ่งที่เรียนรู้ไปเก็บไว้ในส่วนของความจำ เป็นช่วงเวลา

5. **ขั้นการรื้อฟื้น (Recall Phase)** คือการนำเอาสิ่งที่เรียนแล้วและเก็บไว้นั้น ออกมาใช้ในการลักษณะของการกระทำสังเกตได้

ในการเรียนเนื้อหาวิชาหนึ่ง ๆ นั้น เมื่อเวลาล่วงเลยไป ความจำก็จะค่อย ๆ หายไปจนบางครั้งพบข้อความนั้นอีกทีก็อาจจำเป็นไม่ได้เลย ฉะนั้นถ้าอ่านทวนซ้ำอยู่บ่อย ๆ ความจำอาจยังคงมีอยู่และช่วยประหยัดเวลาในการจำ

ระบบความจำของคนแยกออกเป็น 3 ระบบ คือ

1. ระบบความจำจากการรู้สึกสัมผัส (Sensory Memory)
2. ระบบความจำระยะสั้น (Short Term Memory)
3. ระบบความจำระยะยาว (Long Term Memory)

ความจำระยะยาวเป็นความจำที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง หรือความเข้าใจในสิ่งที่คนรู้สึกเป็นการตีความ ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม ความสนใจและความเชื่อมั่นของแต่ละคน สิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เกิดความคงทนในการจำอาจสรุปได้เป็น 2 ประการ ประการแรก ได้แก่ ลักษณะของความต่อเนื่อง หรือความสัมพันธ์ของประสบการณ์ที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ ประการที่สอง ได้แก่ การทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้วอยู่เสมอ ๆ ชัยพร (2520) กล่าวว่า การศึกษาทบทวนสิ่งที่จำได้ดียิ่งแล้วซ้ำอีกจะช่วยให้ความจำถาวรมากยิ่งขึ้นและถ้าได้ทบทวนอยู่เสมอแล้ว ช่วงเวลาที่ความจำระยะสั้นจะฝังตัวกลายเป็นความจำระยะยาว ซึ่งความคงทนในการจำนี้จะวัดหลังจากที่ได้ผ่านการเรียนรู้ไปแล้วนานประมาณ 14 วัน

สถานการณ์ที่จะช่วยให้เกิดความจำระยะยาวได้ดีมี 2 ลักษณะ ดังนี้

1. จัดบทเรียนให้มีความหมาย (Meaningfulness)
2. การจัดสถานการณ์ช่วยต่อการเรียนรู้ (Mathemagenic)

การจัดบทเรียนให้มีความหมาย (Meaningfulness) อาจทำได้ได้โดยการ สร้างสื่อสัมพันธ์ (Mediation) การจัดระบบไว้ล่วงหน้า (Advance Organization) การจัดเป็นลำดับขั้น (Hierarchical Structure) และการจัดเข้าเป็นหมวดหมู่ (Organization)

ส่วนการจัดสถานการณ์เข้าช่วยต่อการเรียนรู้ (Mathemagenic) อาจจะทำได้โดยการนึกถึงสิ่งที่เรียนในขณะที่ฝึกฝนอยู่ (Recalls During Practice) การเรียนเพิ่มขึ้น (Overlearning) การทบทวนบทเรียน (Periodic Reviews) การจำอย่างมี

หลักเกณฑ์ (Logical Memory) การท่องจำ (Recitation) และการใช้จินตนาการ (Imagination) (เอนกกุล, 2522)

ชม (2523) กล่าวว่า การเรียนจะคงทนเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะ 3 ประการ คือ

1. การเรียนรู้คุณภาพสูงเท่าใด คือถ้าคุณภาพสูงมาก ๆ การลืมก็ย่อมช้า การเรียนให้เข้าใจลึกซึ้งเรียนให้มาก (Overlearning) จะช่วยให้ลืมช้าช่วยให้ความคงทนของการเรียนดี

2. การเจเลี่ยกรปฏิบัติ (Distributed Practice) คือ แบ่งปฏิบัติเป็นระยะสั้น ๆ จะทำให้มีความคงทนดีกว่าปฏิบัติตลอดเป็นเวลานาน ๆ

3. สิ่งที่เรียนมีความหมาย สิ่งต่าง ๆ ที่เรียนนั้นมีความสัมพันธ์กันจะช่วยให้ความคงทนของการเรียนดีกว่า สิ่งที่ไม่มีความหมายคือ เป็นข้อความจริง ความรู้โดด ๆ ไม่เกี่ยวข้องกัน ต้องพยายามให้ทุกอย่างมีความเกี่ยวข้องกัน

จากการที่นักการศึกษาได้กล่าวเกี่ยวกับทฤษฎีความคงทนและการจัดสถานการณ์ช่วยให้เกิดความคงทนในการจำดังกล่าวข้างต้น พอสรุปโดยรวมได้ว่า ทั้งความจำระยะสั้นและความจำระยะยาวเกิดหลังจากการรับรู้ หรือการเรียนรู้ เราใช้ความจำระยะสั้นสำหรับความจำเพียงชั่วคราว ส่วนความจำระยะยาวเป็นความจำที่คงทนกว่าความจำระยะสั้น เราจะไม่รู้สึกในสิ่งที่จำอยู่ในความจำระยะยาว แต่เมื่อต้องการใช้หรือมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาสะกิดก็จะสามารถรื้อฟื้นขึ้นมาได้

2.1.4.3 การวัดความคงทนของการจำและการลืม

ชม (2523) กล่าวว่า การวัดดูว่าเมื่อคนเรียนไปแล้วหยุดไประยะหนึ่ง โดยไม่มีการปฏิบัติอะไรนั้นจะมีความคงทนมากน้อยเพียงใด มีวิธีการวัดอยู่ 3 อย่าง คือ

1. วิธีแห่งการระลึกได้ (The Recall Method) วิธีนี้คือ การเปรียบเทียบผลระหว่างการทดสอบติดตามผลหลังการเรียนเสร็จทันที กับการเว้นระยะไปพักหนึ่งแล้วทดสอบ เพื่อนำผลมาเปรียบเทียบกันว่าเหลืออยู่ที่เปอร์เซ็นต์

2. วิธีแห่งความรู้จัก (The Recognition Method) ใช้วิธีการให้เลือกเอาสิ่งที่เคยเรียนมาแล้วออกจากสิ่งอื่น ๆ ที่ปนอยู่ซึ่งมีลักษณะคล้ายกันมาก ๆ

3. การเรียนใหม่ (Relearning Method) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าวิธี การประหยัดเวลา (Saving Method) คือเปรียบเทียบการเรียนอันเดิมกับการเรียนอัน ใหม่ว่าถ้าเรียนให้ได้ระดับเดิมจะให้เวลาเท่าใด เช่นสมมติว่าในตอนแรกจะเรียนให้ได้ สมบูรณ์ ต้องใช้ความพยายาม 40 ครั้ง ในตอนหลังใช้เวลาเพียง 10 ครั้ง นั่นคือ ประหยัด เวลาไป 30 ครั้ง แสดงว่าความคงทนการเรียนรู้มีอยู่ 75 เปอร์เซ็นต์

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการวัดความคงทนเกี่ยวกับความเข้าใจศัพท์จาก การอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษตามวิธีแห่งการระลึกได้ (The Recall Method)

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษและจากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร วารสาร และตำราทางวิชาการของผู้วิจัย ปรากฏว่างานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับ การศึกษาเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนด้านความเข้าใจศัพท์จากการ อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างโปรแกรมการเรียนต่าง ๆ ยัง ไม่มีผู้ใดทำ แต่อย่างไรก็ตามยังมีบทความและรายงานการวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้อยู่บ้าง

2.2.1 งานวิจัยภายในประเทศ

วันดี (2526) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพศึกษาชั้นสูง วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครู ภาคใต้ จำนวน 151 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า 1) นักศึกษามีความสามารถในการใช้ศัพท์ ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน คะแนนเฉลี่ยรวมร้อยละ 39.85 2) ความสามารถในการใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระหว่าง วิทยาลัยครูสงขลา กับวิทยาลัยครู นครศรีธรรมราช วิทยาลัยครูสงขลา กับวิทยาลัยครูยะลา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราชกับวิทยาลัยครูภูเก็ต และวิทยาลัยครูยะลา กับวิทยาลัยครูภูเก็ต ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01

ระดับศิลป์ (2528) ได้ประเมินผลความรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนตากสินประชาสรรค์ อำเภอตากสิน จังหวัดนครสวรรค์ ผล การศึกษาพบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ

พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้ศัพท์ระหว่างนักเรียนในโปรแกรมการเรียนต่าง ๆ ดังนี้ 1) โปรแกรมอังกฤษ-คณิต กับโปรแกรมอังกฤษ-เกษตร 2) โปรแกรมอังกฤษ-คณิตกับโปรแกรมอังกฤษ-คหกรรม

จากงานวิจัยภายในประเทศที่ วันดี (2526) และ ระดับศิลป์ (2528) ได้ทำการศึกษาไว้แล้ว จะเห็นว่าเป็นการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน ระหว่างวิทยาลัยครูบาง (วันดี, 2526) ระหว่างโปรแกรมการเรียนบาง (ระดับศิลป์, 2528) ซึ่งคำศัพท์ภาษาอังกฤษดังกล่าวได้จากเอกสารตำรา ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ใช้ในหลักสูตรระดับนั้น ๆ แต่ไม่ปรากฏพบว่ามีการใช้สื่อประเภทหนังสือพิมพ์ประกอบการเรียนการสอน

2.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Abayami (1983) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางด้านศัพท์ กับความสามารถทางด้านความเข้าใจในการอ่าน โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาว่าความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ จะมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องหรือไม่ และเพื่อศึกษาตัวแปรเรื่อง เพศ ภาษา พื้นฐานการศึกษาของพ่อแม่ ชนิดและที่ตั้งของโรงเรียนมีผลต่อความสามารถในการอ่านหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนในรัฐ Kaduna จำนวน 150 คน โดยการให้แบบทดสอบจำนวน 160 ข้อ ได้พบความมีนัยสำคัญในความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านเอาเรื่องกับความรู้ด้านศัพท์ โดยเฉพาะความเข้าใจศัพท์ที่ปรากฏใน context ว่า มีความสัมพันธ์อย่างสูงกับความสามารถในการอ่าน และตัวแปร เช่น เพศ พื้นฐานการศึกษาของพ่อ แม่ และสถานที่ตั้งของโรงเรียน มีผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียน

Grief (n.p., n.d.) ได้ศึกษาความพร้อมด้านศัพท์จากการอ่านหนังสือพิมพ์ ของนักศึกษาระดับวิทยาลัยครู ผลการศึกษาปรากฏว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีทักษะด้านการอ่านไม่ดีเท่าที่ควร แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการใช้หนังสือพิมพ์เป็นสื่อในการเรียนการสอนแล้วดีขึ้น

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยต่างประเทศที่นักการศึกษาได้ทำการศึกษาไว้พอสรุปได้ว่า ไม่แต่เพียงตัวแปร เช่น เพศ พื้นฐานการศึกษาของพ่อ แม่ และสถานที่ตั้งของโรงเรียน จะมีผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนเท่านั้น สื่อการเรียน เช่น หนังสือพิมพ์ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งซึ่งมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนด้วย